

مقایسه سیستم‌های مختلف کشت متراکم سیب
 احمد عرب عجم فهادان، ابراهیم گنجی مقدم و علی مختاریان
 اعضای هیئت علمی مرکز تحقیقات کشاورزی خراسان

سیستم‌های عملی هرس و تربیت در کارآیی مدیریت باغ از موارد اولیه و مهم است. این درختان بایستی برای میوه دهی یکنواخت و در معرض قرار گرفتن کامل نسبت به نور، هرس و تربیت شوند. سیستم‌های پرورش درختان میوه بر اساس انبوهی یا تراکم کاشت به گروه‌های زیر طبقه بندی می‌شوند:

کاشت با تراکم متوسط (MHDP)، کاشت با تراکم بهینه (OHDP) و کاشت با تراکم بسیار بالا (UHDP). این سیستم‌ها نیز بر اساس شکل، اندازه و فرم درختان به انواع بوته‌ای، داربستی تاتورا، هرمی، کوردن، کورتین، ردیفی پرچینی و باغهای انبوه گروه بندی می‌شوند. موفقیت در کشت متراکم بستگی به چندین عامل دارد که این عوامل عبارت از میزان دریافت نور از طریق حجم بارور درخت، کارآیی تولید و نیاز به بهینه سازی تولید در طول دوره حیات باغ می‌باشند و همه این موارد بستگی به هرس، اسکلت و فرم درخت، تغذیه، دسترسی به آب و غیره دارد. متداول ترین سیستم های شناخته شده کشت سیب اسپالیر، کوردن، بوته‌ای دوکی، اریب، پالمت، داربستی و پرچینی است. سیستم‌های کاربردی که برای کشت نیمه متراکم مناسب هستند سیستم پیلار، بوته‌ای دوکی، چند ردیفه و ایستاده آزاد است. در این مطالعه سیستم‌های مختلف کشت متراکم سیب مقایسه می‌شوند.